

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera a soudkyň Veroniky Juříčkové a Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Mgr. M. H.**, zastoupeného JUDr. Františkem Výmolou, advokátem, sídlem Husníkova 8, Praha 5, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**, sídlem Na Popelce 2, Praha 5, proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 15. 2. 2022, č. j. 30/2022-NBÚ/07-OP, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2023, č. j. 15 A 23/2022-80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 11. 2021 žalovaný jako orgán prvního stupně zrušil platnost osvědčení žalobce pro stupeň utajení Tajné, neboť přestal splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“). Dle žalovaného bylo u žalobce zjištěno bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. i) zákona o ochraně utajovaných informací, spočívající v opakovaném neposkytnutí nezbytné součinnosti při bezpečnostním řízení zahájeném podle § 101 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací. Neposkytnutí součinnosti žalobcem dle žalovaného neumožňuje

další šetření pro zjištění skutečného stavu věci, což vzhledem ke všem okolnostem považoval za jednání, kterým žalobce úmyslně maří zahájené řízení o zrušení platnosti osvědčení. Jelikož žalobce přestal splňovat podmínky pro vydání osvědčení, jež musí splňovat po celou dobu jeho platnosti, žalovaný rozhodl o zrušení jeho platnosti.

[2] Ředitel žalovaného zamítl rozklad žalobce a rozhodnutí žalovaného potvrdil shora označeným rozhodnutím. Postup žalovaného považoval za zákonný a podklady za dostatečné. Zdůraznil, že nedostatek bezpečnostní spolehlivosti může být dán již jen při pouhém podezření na existenci bezpečnostního rizika. Informace zjištěné žalovaným přitom nedávají záruku, že by žalobce vždy nakládal s utajovanými informacemi odpovědně a svědomitě a nezneužil je ve svůj prospěch nebo ve prospěch třetích osob. V podrobnostech odkázal na prvostupňové rozhodnutí.

[3] Žalobu proti rozhodnutí ředitele žalovaného zamítl Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem. Dle městského soudu se ředitel žalovaného žalobcovými námitkami podrobně zabýval a dostatečně odůvodnil, proč jim nevyhověl. Podstata věci spočívá v tom, zda žalobce v řízení neodepřel poskytnutí nezbytné součinnosti ve smyslu § 14 odst. 3 písm. i) zákona o ochraně utajovaných informací tím, že opakovaně nevyhověl žádosti o poskytnutí písemného souhlasu dle § 107 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací s provedením úkonů podle § 107 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací. Žalobní námitky žalobce se dle městského soudu zcela mýlí se závěry, na nichž je rozhodnutí ředitele žalovaného postaveno. Žalobce namítal, že žalovaný opřel svůj závěr o přítomnosti bezpečnostního rizika zejména o informace obsažené v utajovaných zprávách příslušné zpravodajské služby. Ředitel žalovaného však v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně konstatoval, že bezpečnostní riziko u žalobce shledává v opakovaném neudělení písemného souhlasu s provedením úkonů podle § 107 odst. 3 a 5 zákona o ochraně utajovaných informací. Žalobce přitom neposkytnutí nesouhlasu až na obecná tvrzení nijak nerozporoval. Utajované informace, s nimiž se městský soud v rámci soudního řízení seznámil, toliko vyvolaly pochybnosti ve smyslu § 101 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací. Jejich důvodnost žalovaný prověřoval, přičemž měl v úmyslu využít mimo jiné nástroje dle § 107 zákona o ochraně utajovaných informací, ke kterým je vyžadován souhlas žalobce. Ten svým neposkytnutím součinnosti při bezpečnostním řízení (neudělením souhlasu podle § 107 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací) naplnil definici bezpečnostního rizika, čímž pozbyl bezpečnostní spolehlivost a oprávnění k dalšímu držení osvědčení. Žalovaný proto postupoval zcela v souladu se zákonem, jestliže platnost jeho osvědčení zrušil. Tento závěr dle městského soudu nemohla změnit ani skutečnost, že dle žalobce nebylo jeho neudělení souhlasu konečné a mohlo se změnit. Závěrem městský soud zhodnotil námitky uplatněné v doplnění žaloby jako nové námitky uplatněné opožděně, nikoli jako rozšíření již uplatněných bodů, a proto k nim nepřihlížel.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. V úvodu kasační stížnosti stěžovatel respektuje úvahy a závěry městského soudu stran utajování důkazů. Stěžovatel v této věci nemá dostatek informací o obsahu utajené přílohy, a proto mělo být posouzení zcela v rukou soudu, který se však odchýlil od své povinnosti dohlížet na zákonnost rozhodnutí ředitele žalovaného a zaměřil se na formální náležitosti žaloby.

pokračování

[5] Městský soud dle stěžovatele interpretoval zjištěný skutkový stav odlišně od stavu zjištěného ve spise. Výzvy žalovaného k udělení souhlasu jsou odůvodňovány primárně nutností dodatečně prověřit nedostatky při střeleckém výcviku, kdežto městský soud se zabývá zcela jinými důvody. Dále se nevypořádal s otázkou udělení nutného souhlasu ve směru jeho důvodnosti v dané věci a jeho opětovného vyžádání, pokud by byl tento souhlas udělen již při řízení o udělení osvědčení. Souhlas je žalovaný oprávněn vyžadovat v řízení při vydání osvědčení a zákon samotnou žádost o souhlas koncipuje právě pro řízení o vydání osvědčení, nikoli pro řízení podle § 101 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací. Městský soud nevysvětlil, zda žádost žalovaného o souhlas stěžovatele byla důvodná a zda měla zákonný podklad, přestože stěžovatel všechny zákonné údaje a souhlasy uvedené v § 94 zákona o ochraně utajovaných informací a patrně i souhlas podle § 107 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací žalovanému poskytl v řízení o vydání osvědčení. Nebyla tedy posouzena otázka, zda jednou daný souhlas platí po celou dobu trvání osvědčení a zda je použitelný i pro řízení podle § 101 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací.

[6] Dále stěžovatel městskému soudu vytýká neuvedení, zda měl k dispozici bezpečnostní spis vztahující se k řízení o vydání osvědčení a všechny skutečnosti, listiny a souhlasy v něm obsažené. Judikatura přitom konstatuje, že přezkoumává-li soud rozhodnutí vydané v bezpečnostním řízení podle zákona o ochraně utajovaných informací, není ve vztahu ke skutkovým a právním otázkám týkajícím se podkladů pro rozhodnutí, jež nebyly účastníkovi řízení zpřístupněny, vázán žalobními body a rozhodnutí přezkoumá ze všech hledisek, která z povahy věci mohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[7] Stěžovatel částečně souhlasí s městským soudem, že se jeho žalobní námitky mýjely se závěry, na nichž je rozhodnutí žalovaného postaveno. Stěžovatel v žalobě nicméně konstatoval nezákonnost postupu a nepřipustění rozšíření tohoto žalobního bodu v doplnění žaloby je přepjatým formalismem, který je v rozporu s principem právního státu a posláním soudnictví. V důvodech, proč byl souhlas vyžadován, spatřuje stěžovatel rozpor. Dle městského soudu se jednalo o ověřování utajovaných informací od zpravodajské služby, dle žalovaného a obsahu spisu o posouzení pochybností při střeleckém výcviku stěžovatele. Závěr městského soudu v bodě 39 napadeného rozsudku nemá oporu ve spisovém materiálu ani v zákoně. Z žádosti žalovaného o souhlas stěžovatele je zjevné, že jejich primárním důvodem je způsob vedení výcviku při střelecké přípravě, což není zákonný důvod pro vyžadování souhlasu podle § 107 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací, neboť způsob vedení výcviku je dán interními předpisy. Mimo tento důvod žalovaný nad rámec zmiňuje i utajované informace vzbuzující pochybnosti o důvěryhodnosti stěžovatele. Žádost o souhlas je proto nepřesná a zavádějící v tom, pro který z důvodů je souhlas vyžadován. Nadto neudělení souhlasu podle § 107 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací má za následek zastavení řízení podle § 113 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně utajovaných informací, nikoli zrušení osvědčení. Městský soud se primárním důvodem žádosti o souhlas, tedy vedením střelecké přípravy, nezabýval a nezhodnotil, zda bylo ve vztahu k němu zapotřebí souhlasu.

[8] Nad rámec uvedeného stěžovatel upozorňuje na to, že souhlas je požadován až jako krajní způsob pro šetření, pokud výsledku nelze dosáhnout jiným způsobem. Rovněž stěžovatel upozorňuje na nutnost šetřit v řízení jeho osobní čest a důstojnost. Hodnocení, proč právě v případě stěžovatele nebylo možno k danému účelu využít jiných prostředků,

jež by menší měrou zasáhly do práv stěžovatele, a toho, proč bylo neudělení souhlasu považováno za bezpečnostní riziko, v přezkoumávaných rozhodnutích absentuje. Městský soud se otázkou, zda měl žalovaný možnost požadovat doplnění zaslané zprávy a zda by takové doplnění neodstranilo pochybnosti místo souhlasu stěžovatele a následného šetření. Kasačním soudem přitom bylo v minulosti opakovaně judikováno, že není-li zpráva zpravodajské služby pro rozhodnutí dostatečná, je žalovaný oprávněn požadovat k vyvrácení nejasností doplnění zprávy. Navíc aby byl podklad způsobilý, je nutné, aby byla daná informace nejen dostatečně konkrétní, ale také aby bylo patrné, jakým způsobem byla získána a o jaká (a jak věrohodná) konkrétní skutková zjištění se opírá. Pokud ze zprávy zpravodajské služby plynuly pochybnosti, mohl žalovaný požádat o jejich vyjasnění i bez souhlasu stěžovatele. Navíc je řešena otázka střeleckého výcviku, který již proběhl a všechny podstatné okolnosti, které se ho týkají, jsou obsaženy ve spise, popř. ve zprávě zpravodajské služby. Případné použití operativních prostředků je ex post nedůvodné.

[9] Konstatuje-li městský soud mimoběžnost žalobních námitek stěžovatele, měl mu v tomto směru poskytnout soudní ochranu v nutné míře výzvou k doplnění žaloby ve smyslu § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žaloba se zásadní vadou měla být buď doplněna, nebo ze strany soudu odmítnuta pro nesplnění základní náležitosti.

[10] Dále stěžovatel poukazuje na § 84 odst. 3 písm. a) a § 14 odst. 3 a 6 zákona o ochraně utajovaných informací a má za to, že hodnotící podmínka, do jaké míry může opakované neposkytnutí nezbytné součinnosti ovlivnit schopnost utajovat informace ve vztahu k době jejího výskytu, rozsahu, charakteru a chování fyzické osoby, ve správních rozhodnutích i napadeném rozsudku chybí. Městský soud se v napadeném rozsudku nezabýval ani nezbytností neposkytnuté součinnosti pro objasnění pochybností. Žalovaný se stěžovatelem řešil primárně otázku střeleckého výcviku, ve které stěžovatel poskytoval součinnost. Ze spisu není jednoznačné, jestli je souhlas vyžadován k sekundárnímu důvodu žádosti o souhlas stěžovatele.

[11] Zásadní vady přitom vykazuje již oznámení o zahájení řízení, neboť je natolik vágní, že stěžovateli neumožňovalo účinnou obranu v zahájeném řízení. Není zjevné, zda důvody pro zahájení řízení byly tajné, či žalovanému nic nebránilo je uvést. Porušení konkrétní podmínky je uvedeno až v odůvodnění, přestože by mělo být specifikováno již ve výroku. Přestože jsou v něm zásadní ustanovení opominuta, ředitel žalovaného rozhodnutí potvrdil a soud se touto otázkou dostatečně nezabýval, čímž porušil stěžovatelovo právo na spravedlivý proces a soudní ochranu.

[12] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a vyjádření v řízení před městským soudem. Nejprve upozornil na velmi stručnou formulaci žaloby a opožděnost později uplatněných námitek obdobně jako kasačních bodů. Utajované podklady netvoří podstatu bezpečnostního hlediska, nýbrž představují důvod zahájení ověřování, zda stěžovatel nadále splňuje podmínky pro držení osvědčení. Stěžovatel svým neposkytnutím požadované součinnosti znemožnil v zahájeném řízení o zrušení platnosti osvědčení řádně zjistit skutkový stav pomocí úkonů podle § 107 odst. 2 a 3 zákona o ochraně utajovaných informací. Žalobou napadené rozhodnutí i rozsudek městského soudu jsou odůvodněny v mezích daných zákonem o ochraně utajovaných informací. Zdůraznil, že závěr o bezpečnostním riziku u stěžovatele má oporu ve spisovém materiálu, který měl

pokračování

městský soud k dispozici, seznámil se s ním a s vědomím znevýhodněného postavení stěžovatele rozhodnutí ředitele žalovaného přezkoumal.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že **kasační stížnost není důvodná**.

[14] Nejvyšší správní soud předesílá, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Toto pravidlo se vztahuje jak na posouzení přípustnosti kasační stížnosti jako celku, tak i na posouzení přípustnosti jednotlivých kasačních námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004 č. j. 1 Azs 34/2004-49, č. 419/2004 Sb. NSS). Jeho účelem je zachovat kasační charakter řízení před Nejvyšším správním soudem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008 č. j. 8 Afs 48/2006-155, č. 1743/2009 Sb. NSS), jehož úkolem je přezkoumat v první řadě rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (který je až na výjimky vázán řádně uplatněnými žalobními body, srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), nikoli jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu.

[15] V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s městským soudem, že stěžovateli nic nebránilo uplatnit námitky ohledně vad oznámení o zahájení řízení a vad rozhodnutí žalovaného již v žalobě, nikoli až v jejím doplnění. Nejedná se přitom o pouhé rozhojnění již uplatněných žalobních bodů. Stěžovatel v žalobě nesouhlasil s existencí bezpečnostního rizika a se zrušením osvědčení, neboť k němu dle jeho názoru nebyl zákonný důvod. Rovněž poukázal na nedostatečně zjištěný skutkový stav. Ani pod jednu z těchto námitek nelze podřadit námitky procesní povahy, jaké stěžovatel uplatnil v doplnění žaloby. Obdobně je tomu s námitkou nedostatečného odůvodnění. Stěžovatel sporoval míru odůvodnění splnění zákonných podmínek, jejich samotné nesplnění, jež by bylo možno podřadit pod námitku nezákonnosti, však nenamítal. Vyjádřil pouze své pochybnosti o tom, že tomu tak bylo, a to na základě jejich neuvedení v odůvodnění rozhodnutí ředitele žalovaného. Nejvyšší správní soud se proto v této části ztotožňuje s městským soudem v posouzení námitek uvedených v doplnění žaloby jako nových námitek uplatněných po zákonné lhůtě, aniž by shledal stěžovatelem uváděný přepjatý formalismus v posuzování těchto námitek.

[16] Stěžovatel v doplnění žaloby však rovněž uvedl, že dle jeho názoru „samotné riziko označené žalovanou a úřadem není důvodné“ a dále v doplnění žaloby naznačil, že souhlas možná již udělil v jiném řízení. Paušální posouzení námitek uvedených v doplnění žaloby ze strany městského soudu jako ryze procesních a nových tedy není přiléhavé, nicméně na zákonnost napadeného rozsudku nemělo vliv. Mířil-li stěžovatel svou argumentací k nenaplnění zákonných podmínek pro vyžadování souhlasu, potažmo pro vydání správních rozhodnutí, i přes obecný odkaz městského soudu na opožděnost námitek se stěžovateli odpovědi dostalo.

[17] Městský soud důvody tvrzeného bezpečnostního rizika řádně posoudil a dostatečně se vypořádal s přezkoumatelností a zákonností rozhodnutí ředitele žalovaného. Od napadeného rozsudku nelze očekávat podrobnější odůvodnění stran důvodů k prověřování pochybností o tom, že stěžovatel splňoval podmínku bezpečnostní spolehlivosti (§ 101 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací), potažmo potřeby úkonů, k nimž žalovaný potřeboval stěžovatelův souhlas (§ 107 odst. 3 a 5 téhož zákona), v rozsahu, v němž tyto důvody mají svůj základ v utajovaných informacích. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že argumentace z doplnění žaloby netýkající se zákonnosti rozhodnutí ředitele žalovaného se opírala o skutečnosti zařazené do části spisu, do níž stěžovatel přístup měl, a proto v tomto ohledu nebylo namístě, aby městský soud suploval jeho aktivitu nad rámec žalobních bodů (k tomu srov. již citovaný rozsudek č. j. 7 As 5/2008-63). Nebylo ani namístě, aby městský soud postupoval dle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť žaloba stěžovatele zákonné náležitosti splňovala.

[18] Stěžovatel v řízení před městským soudem namítal pouze obecně nezákonnost a nedostatečně zjištěný skutkový stav. Procesními námitkami stěžovatele se městský soud nemohl zabývat pro jejich nevčasnost. Od tohoto závěru se odvíjí rovněž přípustnost námitek vznesených v kasační stížnosti. Neuplatnil-li stěžovatel své námitky řádně a včas před městským soudem, jsou nyní v řízení u Nejvyššího správního soudu nepřipustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Námitkou vad oznámení o zahájení řízení a vad rozhodnutí žalovaného potvrzenými jeho ředitelem se proto Nejvyšší správní soud nezabýval. Obdobně se nezabýval námitkou povinnosti žalovaného řízení zastavit, neboť ji stěžovatel v řízení před městským soudem vůbec nevzněl.

[19] Po podrobném seznámení se se správním spisem včetně jeho utajované části Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační námitky nejsou důvodné.

[20] Podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací vydá žalovaný osvědčení fyzické osobě, která je bezpečnostně spolehlivá. Podle § 14 odst. 1 téhož zákona splňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti osoba, *u níž není bezpečnostní riziko*, přičemž za bezpečnostní riziko lze mimo jiné považovat *opakované neposkytnutí nezbytné součinnosti při bezpečnostním řízení zahájeném podle § 101 odst. 1* [§ 14 odst. 3 písm. i) zákona o ochraně utajovaných informací]. Při posuzování, zda je určitá skutečnost bezpečnostním rizikem, *se přihlíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování dotčené osoby* (§ 14 odst. 6 citovaného zákona). Pokud držitel osvědčení přestane splňovat podmínky pro jeho vydání, žalovaný jeho platnost zruší (§ 101 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací).

[21] Jak uvedl již městský soud, podstatou nyní projednávané věci je, zda stěžovatel přestal splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti proto, že opakovaně neposkytl nezbytnou součinnost při bezpečnostním řízení zahájeném podle § 101 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací, konkrétně opakovaně neposkytl souhlas s provedením úkonů podle § 107 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací. Nelze se proto ztotožnit s argumentací stěžovatele, že pro zrušení platnosti osvědčení pro stupeň utajení Tajné měl žalovaný dva důvody, přičemž městský soud se zabýval pouze jedním z nich. Stěžovatelem uváděné dva důvody byly příčinou vzniku pochybností o bezpečnostní spolehlivosti stěžovatele, pro které byl následně vyžadován souhlas s provedením úkonů podle § 107 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací, nikoli příčinou samotného zrušení

pokračování

platnosti jeho osvědčení. Skutečnosti vážící se ke způsobu výcviku ve střelecké přípravě byly stěžovateli známy, nicméně žalovaný disponoval i dalšími informacemi, jejichž charakter byl utajovaný, a nemohl je proto stěžovateli zpřístupnit, jak mu vysvětlil již v žádosti o poskytnutí souhlasu ze dne 16. 8. 2021.

[22] Po seznámení se s utajovanou částí spisu Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o nezbytnosti vyžadování souhlasu s provedením úkonů podle § 107 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací v projednávané věci. Na tom nic nemění ani možné udělení jiných souhlasů v řízení o vydání samotného osvědčení. Sám stěžovatel si jednak není jist, zda takový souhlas udělil, jednak sám uvádí, že se dle jeho názoru jedná o dvě různá řízení. Nejvyššímu správnímu soudu proto není jasné, na základě čeho by mu mohla vzniknout pochybnost o tom, že je třeba v bezpečnostním řízení udělit nový souhlas. Žalovaný potřebu udělení nového souhlasu opakovaně vyjádřil zasíláním výzev, na které stěžovatel reagoval, neměl o ní pochybnosti městský soud (viz bod 39 napadeného rozsudku) a nemá je ani Nejvyšší správní soud. K tomu stěžovatel odkazuje na § 89 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací, dle kterého musí být při řízení šetřena osobní čest a důstojnost všech dotčených osob. Míří-li svým odkazem na porušení této zásady, Nejvyšší správní soud se s ním neztotožňuje, neboť ze spisů žádná taková indicie neplyne.

[23] Se závěrem městského soudu vyjádřeným v odkazovaném bodě 39 napadeného rozsudku stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje, neboť dle jeho názoru nemá oporu ve spisovém materiálu. Jak Nejvyšší správní soud uvedl již výše, pochybnosti žalovaného o bezpečnostní spolehlivosti stěžovatele, pro které vyžadoval souhlas, neplynuly pouze ze způsobu vedení výcviku ve střelecké přípravě, nýbrž i z dalších skutečností, které nemohly být stěžovateli blíže sděleny. S tím se pojí i obecnost výzev žalovaného. Nejvyšší správní soud neshledal, že by stěžovatel v nyní projednávané věci neměl prostor na výzvy reagovat, či nemohl vědět, čeho se vedené řízení týká a proč je jeho souhlas vyžadován, a to i s ohledem na opakované nahlížení do neutajované části spisu. Nejvyšší správní soud ani neshledal, že by skutková zjištění městského soudu neměla oporu ve skutečnostech zachycených jak v neutajované, tak v utajované části bezpečnostního svazku.

[24] K tomu Nejvyšší správní soud doplňuje, že zjištění o skutečnostech, které podle ředitele žalovaného postačovaly k naplnění bezpečnostního rizika, tedy neposkytnutí nezbytné součinnosti v bezpečnostním řízení, rovněž mají dostatečnou oporu ve spise. Ve vztahu k nyní projednávané věci je podstatné, že žalovaný stěžovatele opakovaně žádal o udělení souhlasu, ten jej však neudělil (viz body 40 až 42 napadeného rozsudku).

[25] Stěžovateli lze přisvědčit v otázce nutnosti zdůvodnění, proč právě v jeho případě neposkytnutí souhlasu představuje bezpečnostní riziko. Posouzení, zda skutečnost, kterou lze pokládat za bezpečnostní riziko, v konkrétním případě takové riziko vskutku představuje, zákonodárce totiž ponechal na správním uvážení žalovaného (již citované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 31/2011-101 a č. j. 9 As 134/2017-42, bod 32). Žalovaný a jeho ředitel takovou úvahu učinili (viz s. 5 až 6 prvostupňového rozhodnutí a s. 12 až 13 rozhodnutí ředitele žalovaného) a městský soud se se závěrem o existenci bezpečnostního rizika v projednávané věci ztotožnil (viz bod 45 napadeného rozsudku). V napadeném rozsudku abscentuje konkrétní odkaz na § 14 odst. 6 zákona o ochraně

utajovaných informací, je nicméně zjevné, že městský soud se okolnostmi projednávané věci případu zabýval.

[26] Závěrem Nejvyšší správní soud shrnuje, že městský soud dostál požadavkům na soudní přezkum, správně posoudil relevantní otázky a své závěry dostatečně odůvodnil, skutková zjištění mají oporu ve spise a Nejvyšší správní soud nemá za to, že by bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. ji zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2024

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu